

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jitky Zavřelové a soudců Mgr. Ing. Petra Šuránka a JUDr. Dalily Marečkové ve věci žalobce **O. Z.**, bytem x, zastoupeného Mgr. Davidem Vaníčkem, Ph.D., advokátem ve společnosti DRV Legal, s.r.o. advokátní kancelář, se sídlem Hlinky 118, 603 00 Brno, proti žalovanému **Krajskému úřadu Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 2. 2013, sp. zn. SZ_177932/2012/KUSK/2, č. j. 04100/2013/KUSK/Čer,

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje, odboru dopravy, ze dne 18. 2. 2013, sp. zn. SZ_177932/2012/KUSK/2, č. j. 04100/2013/KUSK/Čer, se z r u š u j e a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 15.342,- Kč, a to do patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou u Krajského soudu v Praze v zákonem stanovené lhůtě dne 27. 3. 2013 domáhal přezkoumání zákonnosti a následného zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 2. 2013, sp. zn. SZ_177932/2012/KUSK/2, č. j. 04100/2013/KUSK/Čer, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu v Říčanech ze dne 20. 11. 2012, č. ev. 179375/2012, č. j. 19241/2012-MURI/OŘP/00117, jímž mu bylo odňato řidičské oprávnění podle ustanovení § 94 odst. 1 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění zákona č. 297/2011 Sb. (dále jen „zákon o silničním provozu“).

Žalobce namítá, že napadeným rozhodnutím byl zkrácen na svých právech a tvrdí, že uvedené rozhodnutí je nezákonné a protiústavní. Žalobní body zformuloval tak, že oba správní orgány nesprávně a neúplně zjistily skutkový stav, když vycházely toliko z protokolu o obsahu videozáznamu (pořízeného navíc bez zvuku), a nikoli přímo z videozáznamu, přičemž na základě tohoto důkazu bylo vystavěno celé rozhodnutí, ačkoli se jedná o pouhý popis důkazu tak, jak jej vnímal komisař Policie ČR, z čehož plyne, že správní orgán pouze přejal hodnocení důkazu od policejního orgánu, čímž porušil zásadu bezprostřednosti správního řízení. Odkázal také na judikaturu Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“), konkrétně na rozsudek NSS ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008-115, v němž se uvádí, že *„(...) úřední záznam o tom, že byl spáchán přestupek a kdo je z jeho spáchání podezřelý, poskytuje správnímu orgánu pouze předběžnou informaci o věci a nelze jej považovat za důkazní prostředek, k dokazování události v úředním záznamu popsanych má sloužit svědecký výslech osoby, která úřední záznam pořídila, nikoli tedy úřední záznam sám (...)“*, a na rozhodnutí Vrchního soudu v Praze ze dne 27. 2. 1998, č. j. 6 A 31/96-27, z něhož vyplývá, že nelze zaměňovat úřední sdělení za důkaz o určité skutečnosti, která má být prokázána, nýbrž důkazem je poznatek správního orgánu získaný z důkazního prostředku. Z uvedených rozhodnutí NSS a Vrchního soudu v Praze žalobce vyvodil závěr, že správní orgán prvního stupně měl povinnost provést důkaz přímo kamerovým záznamem ze dne 19. 11. 2009, a ne se spokojit s pouhým přepisem tohoto záznamu.

Žalobce dále namítá, že řízení bylo stiženo vadou, neboť prvostupňový orgán ani žalovaný neprovedli žalobcem navrhované důkazy, a to protokol o výpovědi L. K., nar. x, a protokol o výpovědi T. B., nar. x, resp. přímo výslech těchto osob. Tímto svým postupem správní orgány porušily zásadu materiální pravdy, když v důsledku neprovedení žalobcem navrhovaných důkazů nemohl být dostatečně zjištěn skutkový stav. V této souvislosti pak žalobce poukázal na rozsudek NSS ze dne 30. 12. 2010, č. j. 4 Ads 44/2010-132, dle něhož *„v rámci řízení o uložení pokuty za správní delikt, zahajovaného z úřední povinnosti (ex officio), jako jedné ze základních forem správního trestání je třeba klást zvláštní důraz na důkladné zjištění skutkového stavu ze strany správních orgánů a jejich rozhodnutí důsledně poměřovat zásadou materiální pravdy jako jednou ze základních zásad činnosti správních orgánů ve smyslu § 3 správního řádu z roku 2004, jakož i zásadou vyšetřovací (vyhledávací) podle § 50 odst. 3 věty druhé téhož zákona.“*

Dále žalobce napadenému rozhodnutí vytýká nepřipustně rozšiřující výklad ustanovení zákona č. 247/2000 Sb., o získávání a zdokonalování způsobilosti k řízení motorových vozidel, ve znění zákona č. 297/2011 Sb. (dále jen „zákon o odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel“), jelikož žalovaný dovodil, že samotná přítomnost učitele autoškoly v místnosti, kde probíhají písemné testy, může být jediným důvodem pro rozhodnutí o odnětí řidičského oprávnění, přestože nebylo prokázáno, že by učitel autoškoly danému uchazeči radil. Citovaný zákon výslovně nestanoví, že přítomnost učitele u teoretické části zkoušky je zakázána a výklad žalovaného v tom smyslu, že když účast učitele autoškoly u zkoušky z praktické jízdy je výslovně připuštěna, musí tudíž být u ostatních částí zkoušky nutně zakázána, je dle žalobce nepřipustný. Ad absurdum by to totiž znamenalo, že již samotná (byť jen krátká) přítomnost učitele či zkušební komisaře dohlížejícího na řádný průběh zkoušky v místnosti, kde uchazeči vypracovávají písemný test, by způsobovala neplatnost zkoušky. Toto by bylo v příkrém rozporu se zásadou in dubio mitius, jakož i s konstantní judikaturou Ústavního soudu a NSS, která ukládá správním orgánům povinnost přiklonit se k výkladu právního předpisu, který je pro účastníka mírnější. Žalobce tvrdí, že při provádění písemné zkoušky oslovil učitele za účelem vysvětlení postupu při vyplňování testu, tedy žádal pouze

o sdělení metodických pokynů pro správné vyplňování s tím, že se nejednalo o žádné napovídání ohledně toho, jak odpovídat na otázky, které byly předmětem testu.

Obě rozhodnutí jsou pak dle žalobce vzájemně rozporná, neboť prvostupňové rozhodnutí vychází ze skutečnosti, že učitel autoškoly žalobci při písemném testu odborné způsobilosti radil, zatímco odvolací orgán dospěl v napadeném rozhodnutí k závěru, že i když nebylo prokázáno, že učitel žalobci radil, stačí k odebrání řidičského oprávnění již samotné prokázání přítomnosti učitele autoškoly při vykonávání zkoušky.

V posledním žalobním bodu pak žalobce poukázal na porušení ustanovení zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění zákona č. 167/2012 Sb. (dále jen „správní řád“), neboť správní orgány nerespektovaly základní zásady správního řízení a ústavně zakotvenou povinnost uplatňovat státní moc pouze v případech, v mezích a způsoby stanovenými zákonem a při zachování základních práv a svobod, což mělo za následek nezákonné rozhodnutí ve věci. Ze všech těchto důvodů proto žalobce navrhl zrušit rozhodnutí žalovaného (včetně rozhodnutí správního orgánu prvního stupně) pro nezákonnost, jakož i pro vady řízení, které vydání rozhodnutí předcházely.

Žalovaný ve svém vyjádření nejprve zrekapituloval dosavadní průběh správního řízení a poukázal také na probíhající trestní stíhání frekventantů autoškoly ve Velkém Meziříčí pro trestný čin křivé výpovědi u Okresního soudu ve Žďáru nad Sázavou, a učitele této autoškoly L. K., jakož i zkušebního komisaře T. B. pro trestné činy přijímání úplatku a zneužití pravomoci veřejného činitele (vedeno pod sp. zn. KRPJ-5885-1091/TČ-2009-160081). K věci pak uvedl, že mezi účastníky je nesporná skutečnost, že učitel autoškoly při vyplňování písemného testu přistoupil k žalobci a setrval zde po dobu od 7:20:57 do 7:27:10 hod. Pokud se jedná o námitku neúplně a nesprávně zjištěného skutkového stavu, k tomu žalovaný uvádí, že v napadeném rozhodnutí rozepsal, z jakých podkladů při rozhodování vycházel s tím, že protokol o obsahu kamerového záznamu ze dne 3. 5. 2011 je listinou sepsanou státním orgánem (Policíí ČR, Krajským ředitelstvím policie kraje Vysočina, SKPV, Odbor hospodářské kriminality) v mezích jeho pravomoci a jako takový byl použit správním orgánem k provedení důkazu. Absenci zvukové stopy na videozáznamu přitom nepovažoval za zásadní nedostatek ani odvolací trestní soud, který přezkoumával rozhodnutí v trestní věci křivé výpovědi frekventantů autoškoly. Žalobce ve správním řízení navrhl provedení důkazu protokoly o výpovědi L. K. a T. B., přestože v jedné ze svých žalobních námitek popírá možnost zákonného provedení důkazu protokolem jakožto důkazním prostředkem. S neprovedením těchto navrhovaných důkazů se žalovaný vypořádával v odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde také podrobně rozvedl důvody, které spočívají v nevěrohodnosti výpovědi L. K. a T. B., neboť oba byli v době rozhodování správního orgánu trestně stíháni právě za činnost, která je předmětem správního řízení. Souvislost trestních řízení jak ve věci pana K. a pana B., tak i ve věci bývalých účastníků předmětné autoškoly, kde oba výše jmenovaní působili, žalovaný spatřuje v totožnosti skutků, které byly v rámci jednotlivých trestních řízení prokázány, s jednáním žalobce, jež bylo předmětem správního řízení v této věci. Žalovaný navíc shledal porušení právních předpisů již při získávání odborné způsobilosti žalobcem, což taktéž uvedl v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Argumentace žalobce, že prvostupňové rozhodnutí a rozhodnutí žalovaného jsou ve vzájemném rozporu, není na místě, žalovaný tuto námitku shledává ryze účelovou a nedůvodnou, když věta „*Není pravdou, že by správní orgán I. stupně dovodil to, že učitel autoškoly odvolateli radil (...)*“ je pouze vytržena z kontextu. V odůvodnění rozhodnutí žalovaného tato věta pokračuje tak, že „*to je pouze závěrem protokolu o obsahu kamerového záznamu (...)*“ s tím, že se jedná pouze

o citaci závěrů policejního orgánu, nikoli tedy správního orgánu prvního stupně ani žalovaného. Žalovaný uzavřel, že správní orgány zjistily skutkový stav úplně a v rozsahu dostačujícím k rozhodnutí, přičemž dodržely všechny procesní povinnosti uložené zákonem.

Na vyjádření žalovaného žalobce reagoval replikou tak, že žádný ze správních orgánů v rámci správního řízení v této věci nepostupoval v souladu s ustanovením § 50 a násl. správního řádu, když při zjišťování skutkového stavu se nedržel zásady materiální pravdy, stejně tak opomenul zásadu vyšetřovací a zcela rezignoval na princip bezprostřednosti při provádění důkazů. Znovu zdůraznil, že správní orgán prvního stupně vystavěl rozhodnutí na jediném důkazu, kterým je protokol jiného orgánu státní správy o obsahu kamerového záznamu, který navíc postrádá zvukovou stopu a na základě tohoto důkazu dospěl k závěrům o tom, jakého obsahu byla verbální komunikace mezi žalobcem a učitelem autoškoly. V této souvislosti se odvolává na závěry rozsudku NSS ze dne 27. 4. 2012, č. j. 4 Ads 177/2011-120, že „(...) nelze souhlasit s tím, aby pokuta za správní delikt byla uložena na základě jednoho jediného podkladu, jenž byl vyhotoven jiným správním orgánem ještě před zahájením řízení o správním deliktu. Takový postup nelze hodnotit za souladný se zásadou materiální pravdy, podle níž musí správní orgán vycházet ze skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti, čemuž odpovídá zásada vyšetřovací, podle níž je za objasnění skutkového stavu odpovědný správní orgán. Zmínil také rozsudek NSS ze dne 30. 5. 2008, č. j. 4 As 21/2007-80, podle něhož „výsledky kontroly, provedené podle zákona ČNR 552/1991 Sb., o státní kontrole, mohou být podkladem pro zahájení správního řízení o uložení pokuty vůči odpovědnému subjektu, avšak samy o sobě nenahrazují ani nemohou nahradit dokazování provedené postupem stanoveným správním řádem v rámci následně vedeného správního řízení o uložení správní sankce“. Z prvně zmíněného judikátu přitom žalobce dovozuje, že nemůže obstát argumentace žalovaného o tom, že protokol o kamerovém záznamu je listinou sepsanou státním orgánem v mezích jeho pravomoci, a tudíž se jedná o plnohodnotný důkaz provedený ve správním řízení. Taková listina nemůže nahradit dokazování provedené postupem dle správního řádu. V souvislosti s námitkou neprovedení důkazů navrhaných žalobcem pak poukázal na stručnost odůvodnění rozhodnutí žalovaného, který pouze uvedl, že důkaz protokolem o výsledku žalobce před Policií ČR neprovedl proto, že tento důkaz by svědčil v neprospěch žalobce. Z odůvodnění rozhodnutí žalovaného navíc není zřejmé, zda tento důkaz nakonec proveden byl či nikoli, když na některé části protokolu o výpovědi žalobce v trestním řízení je žalovaným poukazováno. Tento postup žalovaného žalobce považuje za protiprávní a působící nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného. Celkově žalobce hodnotí vypořádání se s neprovedením i dalších navrhaných důkazů jako nedostačující, neboť žalovaný uvedl pouze, že „protokoly o výpovědi jmenovaných osob nejsou pro posouzení věci nezbytné“. Pakliže žalovaný posoudil protokol o výpovědi navrhaných svědků jako nevěrohodný, měl dle názoru žalobce postupovat v souladu s ustanovením § 55 správního řádu a provést výslech těchto svědků.

Žalobce dále spatřuje nedostatky postupu žalovaného v přejímání závěrů soudu v trestním řízení, ačkoli je správní orgán povinen učinit si závěry sám, závazný je pouze výrok rozhodnutí o vině a trestu. Žalovaný tak nepřipustně paušalizoval nepřipustnost důkazního prostředku na základě zamítnutí jeho provedení soudem v jiné věci, namísto toho, aby si z trestních spisů, na něž odkazuje, vybral konkrétní důkazy, které by sám provedl. Žalobce dodává, že se nedopustil žádného protiprávního jednání a případná trestná činnost pana K. a pana B. se žalobce netýká. Pokud se jedná o žalovaným navrhaný důkaz listinami týkajícími se uvedených trestních řízení, tento žalobce považuje za neurčitý, provedení důkazu celým trestním spisem v rámci řízení o správní žalobě pak za nepřipustné.

Pokud žalovaný ve svém vyjádření odkázal na jiná porušení ustanovení zákona o odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel, k nimž mělo během výcviku žalobce v autoškolě dojít, v této souvislosti žalobce namítá, že se jedná ze strany žalovaného o rozšiřování předmětu správního řízení, kdy by již nebyla zachována totožnost skutku a žalobci by tak bylo odňato právo se proti takovému tvrzení žalovaného účinně bránit a navrhopat za tím účelem ve správním řízení důkazy. Poukázal přitom na rozhodnutí NSS ze dne 5. 10. 2011, č. j. 1 As 110/2011-74, rozsudek NSS ze dne 14. 3. 2011, č. j. 2 Afs 91/2009-149, jakož i na závěr č. 62 ze zasedání poradního sboru ministra vnitra ke správnímu řádu ze dne 26. 11. 2007 – Vymezení předmětu správního řízení.

Na rozpornosti předmětných správních rozhodnutí žalobce trvá, neboť dle jeho názoru je z celého kontextu rozhodnutí žalovaného zřejmé, že žalovaný „razení“ ze strany učitele autoškoly nedovodil, ani neprokázal, pročez žalovaným tvrzené vytržení jednotlivé věty z kontextu postrádá jakoukoli oporu, a tudíž není opodstatněné.

Z obsahu správního spisu vyplývá, že správní řízení o odnětí řidičského oprávnění bylo zahájeno z podnětu Policie ČR, Krajského ředitelství policie kraje Vysočina, SKPV, Odbor hospodářské kriminality dne 6. 6. 2012. Důvodem zahájení správního řízení bylo nesplnění podmínek stanovených v § 82 zákona o silničním provozu žalobcem, když z podnětu Policie ČR plyne, že žalobci při dílčí zkoušce z předpisů o provozu na pozemních komunikacích a zdravotnické přípravy radil učitel autoškoly. Policejní orgán zaslal správnímu orgánu k jeho žádosti kopii protokolu o obsahu zajištěného kamerového záznamu ze dne 19. 11. 2009, kopii příslušné části protokolu o zkouškách z odborné způsobilosti, údaj z elektronické databáze vykonaných testů týkající se testu žalobce a kopii protokolu o výsledku svědka (žalobce) v trestním řízení. Obsahem spisu je také protokol z ústního jednání ze dne 13. 6. 2012, v jehož rámci se zmocněnec žalobce na základě udělené plné moci seznámil s podklady, které vedly správní orgán k zahájení správního řízení o odnětí řidičského oprávnění žalobce. Žalobce podal písemné vyjádření k věci a osobně nahlížel do spisu dne 11. 7. 2012, jak vyplývá z protokolu o ústním jednání před orgánem prvního stupně z téhož dne. Dále se žalobce prostřednictvím zástupce podrobně písemně vyjádřil k podkladům obsaženým ve správním spise a navrhl doplnit dokazování obrazovou stopou záznamu Policie ČR, jakož i protokoly o výpovědi L. K. a T. B. z policejního spisu. Správní orgán prvního stupně namísto požadovaného doplnění dokazování vydal dne 20. 11. 2012 rozhodnutí, kterým podle ustanovení § 94 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu rozhodl o odnětí řidičského oprávnění, a to z důvodu ztráty odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel, přičemž stanovil žalobci lhůtu k odevzdání řidičského průkazu, který mu byl vydán. Proti tomuto rozhodnutí pak podal žalobce odvolání k žalovanému, který jej však rozhodnutím ze dne 18. 2. 2013 jako nedůvodné zamítl a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil.

Soud napadené rozhodnutí přezkoumal v řízení podle části třetí prvního dílu hlavy druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžejní námitka žalobce spočívala v tvrzení, že správní orgán nebyl oprávněn rozhodnout o odnětí řidičského oprávnění pouze na základě jediného podkladu, jímž je protokol o obsahu videozáznamu bez zvukové stopy ze dne 19. 11. 2009. Dle žalobce nelze uvedený protokol použít jako důkaz, neboť se jedná o pouhý úřední záznam, jenž má poskytovat jen předběžnou informaci o věci, nemá však nahrazovat důkaz provedený bezprostředně ve správním řízení. Předmětný protokol navíc nelze považovat za důkaz, neboť

se jedná o pouhý popis důkazu a jeho hodnocení, jak jej vnímal policejní orgán. V této souvislosti žalobce vytýkal žalovanému, že nesprávně a nedostatečně zjistil skutkový stav, přičemž současně došlo k porušení zásady bezprostřednosti správního řízení, když se správní orgány spokojily se zprostředkovaným důkazem, který provedl policejní orgán.

K námitce nepoužitelnosti úředního záznamu jako důkazního prostředku soud uvádí, že důkaz úředním záznamem (ve smyslu záznamu o podání vysvětlení podle § 137 odst. 4 správního řádu) je v zásadě nepřípustný, je-li ho užito namísto možného výsledku svědka (srov. rozsudek NSS ze dne 9. 9. 2010, č. j. 1 As 34/2010-73, č. 2208/2011 Sb. NSS). Úřední záznam však může sloužit jako doplňující podklad, dokonce může být přijat i jako listinný důkaz (a to i jediný) za situace, kdy skutečnosti v něm uvedené není objektivně možné prokázat jiným důkazem, typicky výsledkem obviněného nebo svědka (viz rozsudek NSS ze dne 29. 5. 2014, č. j. 10 As 25/2014-48). V daném případě se však soud neztotožnil s tvrzením žalobce, že protokol o obsahu videozáznamu je úředním záznamem ve smyslu ustanovení § 137 odst. 4 správního řádu. Protokol o obsahu kamerového záznamu má totiž povahu protokolu o ohledání ve smyslu ustanovení § 54 správního řádu (k tomu srov. usnesení NSS ze dne 3. 4. 2012, č. j. 7 As 57/2010-82, č. 2633/2012 Sb. NSS), přičemž ohledání již ze své povahy vyžaduje přímé, bezprostřední, smyslové pozorování samotným orgánem, který je oprávněn ve věci rozhodnout. Jedná-li se tedy o jediný a klíčový důkaz, jenž má být podkladem pro meritorní rozhodnutí správního orgánu, je třeba provést takovýto důkaz ohledáním v souladu se zásadou bezprostřednosti před správním orgánem v rámci správního řízení, to znamená, že správní orgán prvního stupně, resp. žalovaný, měl buď provést důkaz ohledáním – shlednutím příslušného videozáznamu při ústním jednání, o němž se pořizuje protokol v souladu s ustanovením § 18 odst. 1 a odst. 2 správního řádu, anebo jej provést mimo ústní jednání, ovšem taktéž za současného vyhotovení protokolu o provedení důkazu, který je pro účastníky řízení formální garancí dokazování. Ze správního spisu však nevyplývá, že by správní orgán prvního stupně či žalovaný měli k dispozici videozáznam, naopak je zřejmé, že při svém rozhodování vycházeli z protokolu o jeho obsahu, jenž byl ale vyhotoven policejním orgánem. Za těchto okolností se proto s ohledem na výše uvedené s protokolem o obsahu videozáznamu nelze spokojit, a to právě proto, že jej nevyhotovil sám správní orgán, který ve věci rozhodoval, jednalo se o důkaz pro posouzení věci klíčový a současně z ničeho neplyne, že by samotný videozáznam byl pro správní orgán nedostupný. S ohledem na námitky žalobce zpochybňující objektivitu informací obsažených v protokolu bylo na místě ověřit shodu písemného protokolu s obsahem videozáznamu.

Žalobce namítal, že správní orgány neprovedly jím navrhované důkazy a že z odůvodnění rozhodnutí nevyplývá jasný závěr o tom, zda žalovaný provedl důkaz protokolem o výpovědi žalobce v trestním řízení. V souvislosti s nejasnostmi ohledně provedení důkazu protokolem o svědecké výpovědi soud odkazuje na shora citované ustanovení § 18 odst. 1 správního řádu, z něhož vyplývá povinnost správního orgánu zachytit provedení listinného důkazu v protokolu. Ovšem za daných okolností, kdy z obsahu správního spisu je zřejmé, ač protokol o ústním jednání nezachycuje údaj o provedení konkrétních důkazů, že žalobce byl s obsahem důkazu protokolem o své svědecké výpovědi v rámci trestního řízení seznámen, když ve svých vyjádřeních touto listinou sám argumentoval, má soud za to, že tato vada sama o sobě nemůže mít vliv na zákonnost rozhodnutí. Přitom, jestliže žalovaný v napadeném rozhodnutí argumentoval obsahem konkrétní listiny, je zřejmé, že důkaz touto listinou provedl.

V souvislosti s námitkou, že žalobci není zřejmé, proč žalovaný neprovedl jím navrhované důkazy, je třeba konstatovat, že neprovedení navrhovaných důkazů musí být

správním orgánem náležitě odůvodněno. Jak uvádí NSS v rozsudku ze dne 13. 11. 2009, č. j. 5 As 29/2009-48, „*není na libovůli správního orgánu, jakým způsobem s návrhy účastníků na provedení důkazů naloží, neboť správní orgán sice není ve smyslu § 52 správního řádu povinen všechny důkazy navržené účastníky provést, pokud však některé z nich neprovede, musí v odůvodnění rozhodnutí uvést, proč se tak stalo. Správní orgán je oprávněn, ale i povinen odpovědně vážit, které důkazy je třeba provést, zda je potřebné stav dokazování doplnit a posuzovat důvodnost návrhů stran na doplnění dokazování. Zásada volného hodnocení důkazů neznamená, že by bylo rozhodujícímu orgánu dáno na výběr, které z provedených důkazů vyhodnotí a které nikoli a o které opře skutkové závěry a které opomene.*“ Žalovaný nicméně v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že žalobcem navržené důkazy (protokoly o výsledku pánů K. a B., případně přímo výsledk těchto osob ve správním řízení) neprovedl s tím, že tyto by v konečném důsledku byly stejně v neprospěch žalobce, zmínil také důvodný předpoklad nepravdivosti výpovědí těchto osob s ohledem na jejich probíhající trestní stíhání. Potud má soud za to, že zde lze ještě hovořit o dostačujícím odůvodnění neprovedení navržených důkazů. Pokud se ale jedná o navrhovaný důkaz kamerovým záznamem, odůvodnění jeho neprovedení k důkazu již z napadeného rozhodnutí nevyplývá. Pouhé konstatování žalovaného, že skutkový stav byl dostatečně zjištěn na základě provedeného dokazování, v tomto směru nestačí. V tomto směru je tedy napadené rozhodnutí stiženo nepřezkoumatelností.

Pokud se jedná o námitku vzájemné rozpornosti mezi rozhodnutími prvního a druhého stupně, k této soud poznamenává, že tato skutečnost nemůže být vadou, jelikož je zcela běžné a přípustné, že odvolací orgán vysloví ve svém rozhodnutí odlišný právní názor na danou věc nebo dospěje k odlišným skutkovým závěrům, to ostatně bývá i cílem podaného odvolání. Nad rámec výše uvedeného však soud poukazuje na jednu důležitou okolnost, a to že bez ohledu na rozdílné právní hodnocení téže otázky oběma správními orgány, nelze dovodit rozpor ohledně zjištěného skutkového stavu, tedy, že učitel autoškoly stál po celou dobu vypracovávání písemného testu za žalobcem. Takto zjištěný skutkový stav žalobce ani nepopíral, netvrdil, že se učitel autoškoly nacházel například v jiné části místnosti, že žalobce s učitelem spolu nekomunikovali apod. Totožnost skutku tak zůstala nedotčena bez ohledu na to, jak se správní orgány vypořádaly s jeho právním posouzením.

Naproti tomu námitka nepřípustně extenzivního výkladu zákona o odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel je důvodná. Z odůvodnění rozhodnutí žalovaného vyplývá, že žalovaný dospěl k závěru, že již samotná přítomnost učitele autoškoly při písemné části zkoušky je nepřípustná a je proto důvodem pro odnětí řidičského oprávnění. S tímto závěrem však nelze souhlasit. Je sice pravdou, že jeho přítomnost dává prostor k pochybnostem o bezvadném průběhu zkoušky, pouhé podezření však bez dalšího nestačí. Je samozřejmé, že smyslem a účelem jakékoli zkoušky, tím spíše pak takové, jejímž úspěšným vykonáním má být prokázána připravenost jejího absolventa k samostatnému řízení motorových vozidel, je vykonání této zkoušky samostatně, tj. bez nutnosti zásahu a pomoci přítomného učitele. Určitou zárukou toho, že nebude docházet k případným nežádoucím jednáním v průběhu zkoušky, pak je přítomnost úřední osoby, kterou je při závěrečných zkouškách v autoškolě zkušební komisař. Zákon však samotnou přítomnost učitele autoškoly u zkoušky z předpisů o provozu na pozemních komunikacích a zdravotnické přípravy nezakazuje a nelze tak z pouhé přítomnosti učitele autoškoly v místnosti, kde studenti vyplňují příslušný test (nic více než prostou přítomnost učitele v době vyplňování ostrého testu přitom jako skutkový závěr napadené rozhodnutí neuvažuje), dovozovat naplnění hypotézy ustanovení § 94 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu. Jestliže tedy žalovaný odůvodnil své rozhodnutí pouze tím, že učitel byl u vyplňování písemného testu přítomen,

aniž by bylo prokázáno nesamostatné vyplnění testu žalobcem, postrádá jeho závěr zákonnou oporu.

Pakliže dále žalovaný v napadeném rozhodnutí odkazoval na trestní rozsudky vynesené v jiných věcech ohledně jiných osob, které byly uznány vinnými z přečinu křivé výpovědi, o tyto rozsudky se opírat nelze, dokud jimi nebyl proveden důkaz ve správním řízení a nejsou založeny ve správním spise. Sám o sobě pak nemůže být důvodem pro odnětí řidičského oprávnění ani pouhý odkaz na statistiky Ministerstva dopravy, z nichž vyplývá, že původci nejtragičtějších dopravních nehod jsou právě řidiči stejné věkové kategorie jako žalobce.

Odkaz žalovaného na porušení ustanovení zákona o odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel, k němuž mělo během výcviku žalobce v autošcole dojít, nemá pro toto řízení také žádný význam, neboť v rámci správního řízení tato okolnost nebyla vůbec projednávána a přesahuje rámec skutku, který byl předmětem správního řízení, z něž vzešlo napadené rozhodnutí.

Ze shora uvedených důvodů tedy soud dospěl k závěru, že vedle nezákonnosti nosného právního názoru a neúplnosti dokazování o skutkovém stavu je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné co do vysvětlení, proč nebyl proveden důkaz videozáznamem průběhu zkoušky žalobce. Proto soud podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. napadené rozhodnutí zrušil a podle § 78 odst. 4 s. ř. s. věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Důvody pro zrušení rozhodnutí správního orgánu prvního stupně soud neshledal, neboť vady řízení může napravit sám žalovaný. V dalším řízení žalovaný buď vysvětlí výjimečné důvody, proč není možné provést důkaz videozáznamem i přes uplatněné námitky nepřesnosti obsahu protokolu o obsahu videozáznamu, nebo tento videozáznam obstará a poté, co jím provede důkaz, jej i s přihlédnutím k námitkám žalobce vyhodnotí. Pokud žalovaný považuje za potřebné vycházet též z obsahu rozhodnutí trestních soudů, je také nezbytné, aby jimi provedl důkaz a dal žalobci možnost se k nim případně vyjádřit.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. tak, že žalobci, který měl ve věci plný úspěch, přiznal v plné výši právo na jejich náhradu proti žalovanému, který ve věci úspěch neměl, a to v celkové částce 15.342,- Kč, kterou tvoří zaplacený soudní poplatek za žalobu ve výši 3.000,- Kč a náklady právního zastoupení, sestávající z odměny za zastupování advokátem ve výši 9.300,- Kč dle § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění vyhlášky č. 486/2012 Sb. (dále jen „advokátní tarif“) za 3 úkony právní služby po 3.100,- Kč, dále z paušální náhrady hotových výdajů advokáta v celkové výši 900,- Kč dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu za 3 úkony právní služby po 300,- Kč, a dále z náhrady za 21 % DPH dle § 57 odst. 2 s. ř. s., představované částkou 2.142,- Kč, neboť zástupce žalobce jakožto advokát osvědčil, že advokátní kancelář, jejímž je společníkem, je plátcem daně z přidané hodnoty.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je

posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 10. července 2015

Mgr. Jitka Zavřelová, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost:
Božena Kouřimová